

ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ

Στους κήπους τῆς Καισαριανῆς
σ' ἔβγαζα γιὰ σεργιάνι
ὅμως μᾶς χώρισ' ἡ ζωὴ
νύχτα στοῦ Μακρυγιάννη (δλς)

Σέ μιὰ αἴθουσα σκοτεινὴ
φοιτητές δικάζουν
τὴν πατρίδα μου κλαίω ἐγώ
ω!ω!ω!ω!ω!

Στὰ πεζοδρόμια περνᾷ
κόσμος καί μᾶς κοιτάζει
μιὰ φυλακὴ ὁ τόπος μας
καί μᾶς καταδιώκει (δλς)

ΠΛΑΤΕΙΑ ΒΑΘΗΣ

Φεύγαν οἱ ἐργάτες κι ἔφευγες μαζί τους
κι ἔρεινα μόνη νά σέ καρτερῶ
μ' ἓνα τραγούδι στό πιρὸ μου στόμα
κι ἓνα λουλούδι μέσα στό νερό.

Ἔλα νά μάθεις στήν Πλατεία Βάθης
ἔλα νά μάθεις τί ζωὴ περνᾷ
ἔλα νά κἀτσεις δίπλα μου νά κλάψεις
ἓνα βραδάκι τέρμα Ἀχαρνῶν
ἔλα νά μάθεις στήν Πλατεία Βάθης
ἔλα νά μάθεις τί ζωὴ περνᾷ.

Νύχτωνε καί ἔπεφτε τό βαρὺ σιοτάδι
ὅταν μοῦ εἶπες "φεύγω ἔχε γειά",
χρόνια καί χρόνια περιφρονημέγη
καρδιά καμένη ἀπ' τὴν πυρκαγιὰ.

6. Ο ΑΓΕΡΑΣ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

Πάγωνε στους δρόμους ο άγερας
σάν χαρταετός μοιάζει ή ψυχή
κι έχεις τά δυό μάτια βουρκωμένα
σάν προάστια μέσ'στη βροχή.

Νύχτωνε νωρίς στην οίκουμένη
ψάχνω, σέ φωνάζω, δέν μ'άκοϋς
βλέπω τά ήφαλστεια στους δρόμους
μέ φωτιές νά καΐν τούς ζωντανούς.

Φεύγω πικραμένη καλ σ'άφηνω
άκυβέρνητη στη θάλασσα σανίδα
δέν μπορώ τό αίμα μου νά δίνω
σέ μιάν άρρωστη συνέχεια πατρίδα.

7. ΜΗΝ ΚΛΑΙΣ

Μικαίλ

Μήν κλαΐς καλ μή λυπάσαι πού βραδιάζει
έμεΐς πού ζήσαμε φτωχολ
τοϋ κόσμου ή βροχή δέν μάς πειράζει
έμεΐς πού ζούμε μοναχολ.

Τά σπίτια εΐναι χαμηλά
σάν έρημοι στρατώνες
τά καλοκαίρια μας μικρά
κι άτέλειωτοι χειμώνες.

Μήν κλαΐς καλ μή φοβάσαι τό σκοτάδι
έμεΐς πού ζήσαμε φτωχολ
τοϋ κόσμου ή άπονιά δέν μάς τρομάζει
θά έρθει καλ για μάς μιá Κυριακή.

2. ΠΛΑΤΕΙΑ ΒΑΘΗΣ

Φεύγαν οι ξργάτες κι έφευγες μαζί τους
κι έμεινα μόνη νά σέ καρτερῶ
μ' ένα τραγούδι στο πιπρό μου στομα
κι ένα λουλούδι μέσα στο νερό.

"Έλα νά μάθεις στήν Πλατεία Βάθης
Έλα νά μάθεις τί ζωή περνῶ
Έλα νά κάτσεις δίπλα μου νά κλάψεις
ένα βραδάκι τέρμα 'Αχαρνῶν
Έλα νά μάθεις στήν Πλατεία Βάθης
Έλα νά μάθεις τί ζωή περνῶ.

Νύχτωνε καί έπεφτε τό βαρύ σκοτάδι
όταν μοῦ εἶπες "φεύγω έχε γειά",
χρόνια καί χρόνια περιφρονημένη
καρδιά καμένη απ' τήν πυρκαγιά.

3. ΜΕΤΑΞΟΥΡΓΕΙΟ

Στό Μεταξουργεῖο σβήσανε τά φῶτα
έπεσε σκοτάδι κι έγώ κρύωνα
καί τό κλάμα άρχισαν
μέσ' στά συνεργεῖα τά σιδηροπρίονα.

Κι όλα ξεχασμένα παραπεταμένα
τ' άφησες κι έχτες
κι έγινε ή 'Ελλάδα όπως τοῦ Σπαθάρη
ό παλιομπερντές.

Τώρα τό φεγγάρι σαν τό σκουπιδιάρη
σάρωσε άγάπες κι άμαρτήματα
κι ό βραχνάς κουρνιάζει σαν τό νυχτοπούλι
μέσ' στά παραπήγματα.

ΗΛΙΑ ΑΝΔΡΙΟΠΟΥΛΟΥ

"ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΣΤΟ ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗ και ΑΛΛΑ ΛΑΪΚΑ"

Στίχοι : Μάνου 'Ελευθερίου
Μιχάλη Μπουρμπούλη

Τραγούδι : "Αλκηστη Πρωτοφάλη
'Αντώνης Καλογιάννης

I. ΘΑ ΣΕ ΞΑΝΑΒΡΩ ΣΤΟΥΣ ΜΠΑΞΕΔΕΣ

Μόνο νά γράφεις τ' όνομά σου
κι έκείνο τόμαθες μισό
νά συλλαβίζεις τά όνειρά σου
στό "Αργος και στον 'Ιλισσό.

Θά σέ ξανάβρω στους μπαξέδες
τρεῖς του Σεπτέμβρη νά περνᾷς
και τσικουδιά στους καφενέδες
τά παλληκάρια νά κερνᾷς.

Του κόσμου τό στενό γεφύρι
θά τό περάσουμε μαζί
θᾶν'ή καρδιά σου παραθύρι
τά λόγια σου παληό κρασί.

Κάποιο βράδυ τ' όνειρο μου
Έκανε μαύρα πανιά
κι άρχισε νά φιλοβρέχει,
Πέραμα και Κοκκινιά.

Και δέν μου' ριξες ένα βλέμμα,
μές στό σιδεράδικο,
ρίχνει ό ούρανός χαλάζι,
βρέχει ό κόσμος άδικο.

Όταν φεύγει τό φεγγάρι
και φυσά φίλος βοριάς,
σκοτεινιάζει στά ταμπούρια
και βουρκώνει ό Πειραιάς.

Μήν κλαίς

Μήν κλαίς και μή λυπᾶσαι πού βραδιάζει
έμεϊς πού ζήσαμε φτωχοί,
του κόσμου ή βροχή δέν μᾶς πειράζει,
έμεϊς πού ζούμε μοναχοί.

Τά σπίτια είναι χαμηλά,
σαν έρημοι στρατώνες,
τά καλοκαίρια μας μικρά
κι άτέλειωτοι οι χειμώνες.

Μήν κλαίς και μή φοβᾶσαι τό σκοτάδι,
έμεϊς πού ζήσαμε φτωχοί,
του κόσμου ή άπονιά δέν μᾶς τρομάζει,
θά έρθει και για μας ηιά Κυριακή.

(20)

Ἡλιοβασιλέματα

Μανώλη Χιώτη
Τραγουδά: ἡ Λαϊκὴ Καλλιτεχνικὴ
Χορωδία Γιωργαλλέτου.

Mikafus

Ἡλιοβασιλέματα, ἥλιοβασιλέματα,
ἥλιοβασιλέματα γεμάτα ἀναμνήσεις,
θυμᾶμα ἀκόμα καὶ πονῶ,
τὸ τελευταῖο δεελινὸ,
τὸ τελευταῖο δεελινὸ
πρὶν φύγης καὶ μ' ἀφήσεις,
ἥλιοβασιλέματα γεμάτα ἀναμνήσεις.

Δεελινά ἀξέχαστα, δεελινά ἀξέχαστα,
δεελινά ἀξέχαστα μεσ' τὰ στενά σοκ-
κάνια.

Τώρα μὲ ἄλλον ἀγκαλιά,
περνᾶς τὰ στέκια τὰ παληά,
περνᾶς τὰ στέκια τὰ παληά,
καὶ γὼ πρὶνω φαρμάκια,
δεελινά ἀξέχαστα μεσ' τὰ στενά σοκ-
κάνια.

Ἡλιοβασιλέματα, ἥλιοβασιλέματα,
ἥλιοβασιλέματα καὶ τί δὲν μοῦ θυμίζουν.
Καὶ ὅπως πέφτες ἢ βραδυά,
τὴν ἔρημη μου τὴν καρδιά,
τὴν ἔρημη μου τὴν καρδιά,
οἱ πόνοι τὴν ξεσχίζουν,
ἥλιοβασιλέματα καὶ τί δὲν μοῦ θυμίζουν.

ΤΡΑΜΠΑΡΙΦΑΣ

-1-

Mikafus

Βρέ Μανώλη Τραμπάρφα,,
βᾶλε τὴ διπλὴ τάρφα,
φουλαριστὸς τραβάει τὸ γροῦ
στὴ λεωφόρο τῆς Συγγροῦ.

Μιχ. Σουγιούλ
Τραγουδά: ἡ Λαϊκὴ Καλλιτεχνικὴ
Χορωδία Γιωργαλλέτου.

-2-

Ἄποψε τὸ κορίτσι θέλει θάλασσα
κι ἐγὼ ποτὲ χατήρι δὲν τοῦ χάλασα (δεις)

-3-

Ὅλη μέρα ἐργασία,
κούραση καὶ ὀρθοστασία,
κι ἀπὸ τὴ ζέστη βρέ ζημιὰ,
νά σοῦρχεται λιγοθυμιὰ.

-4-

Ἄποψε ποῦ τὴν ἔβγαλα,
τὴν πέμπηλη γουστάρω,
νύχτα ὀροσερή καὶ Ρέμπηλη.

-5-

Στά θαλασσινά μπαράνια,
μπῦρες καὶ καλαμαράνια,
κιθάρες, ντέφια καὶ βιολιά
καὶ βόλτες στὴν ἀκρογιαλιά.

-6-

Ἄποψε ποῦ ὑπάρχουνε τὰ τᾶλληρα
βρέ μάγκες θά ὀργώσομε τὰ Φάλληρα.

Τί ὁμορφὴ ποῦ εἶσαι ὅταν κλαῖς

(Σ. Χρυσίνης)

Τραγουδά: ἡ Λαϊκὴ Καλλιτεχνικὴ
Χορωδία Γιωργαλλέτου.

-1-

Mikafus

Τί ὁμορφὴ ποῦ εἶσαι ὅταν κλαῖς,
μοβόρο πάντοτε μὲ λές,
γεατὴ γελᾶω ὅταν κλαῖς,
στὸ λέω τί συμβαίνει,
τὸ κλάμα σ' ὁμορφαίνει.

Τί ὁμορφὴ ποῦ εἶσαι ὅταν κλαῖς,
τὸ δάκρυ σὰν διαμάντι ἀργοκυλάει
ἀγάπη μου τί ὁμορφὴ ποῦ κλαῖς,
ἀκόμα λίγο κλάψε καὶ σοῦ πάει (δεις)

-3-

Ξανά σέ πρόσεξα καὶ χθές,
τὴν ὥρα π' ἄρχισες νά κλαῖς,
καὶ ἦσουνα βρέ φῶς μου,
ἀπὸ τὸ ἄκουσέ τοῦ κλάμου.

-4-

Μοβόρο μὴ μὲ ξαναπῆς,
καὶ τὴν ἀλήθεια ἂν θές νά δῆς,
κοιτάξου στὸν καθρέφτη,
δὲν θά μὲ βγάλῃς φεύτη.